

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/199/2016
Identifikačné číslo spisu:	4106899961
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2017
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:4106899961.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu X. E., bývajúceho v I., t. č. v Y., zastúpeného JUDr. Pavlom Hegerom, advokátom v Trenčíne, Mníšna 496/13, proti žalovanej News and Media Holding a. s., so sídlom v Bratislave, Einsteinova 25, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 25C/220/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 5. marca 2015 sp. zn. 8Co/393/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) zhora označeným rozsudkom I. potvrdil žalobe vyhovujúci rozsudok Okresného súdu Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“ a spolu s odvolacím súdom tiež „nižšie súdy“) z 12. júla 2013 č. k. 25C/220/2006-925 (ktorým súd prvej inštancie sčasti vyhovel žalobe, keď žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 000 eur, vo zvyšku žalobu zamietol a rozhodol tiež o trovách konania) a II. zrušil výrok rovnakého rozsudku o náhrade trov konania a v tejto časti vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. Takéto rozhodnutie odôvodnil stotožnením sa s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, ako aj s odôvodnením jeho rozsudku a nezistením žiadneho pochybenia ani v zisťovaní skutkového stavu, pričom pochybenie zistil len vo výroku o trovách konania, ktoré vzhľadom na závery prijaté vo veci samej boli podľa neho odôvodnené nedostatočne a zároveň nesprávnym právnym ustanovením, čím prvoinštančný súd učinil rozhodnutie v tejto časti nepreskúmateľným.

2. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a v prípade naplnenia zákonných predpokladov aj rozsudok prvoinštančného súdu a vec vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil ust. § 241 ods. 2 písm. a/ a § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení

neskorších zmien a doplnení (ďalej len „O. s. p.“), podľa ktorých ustanovení mu tak odvolací ako aj (z právnej opatrnosti) prvoinštančný súd odňali možnosť konať pred súdom, a to nedostatočným a preto aj nepreskúmateľným (arbitrárnym) odôvodnením rozsudku, v ktorom nereagovali na všetky jeho žalobné a neskôr aj odvolacie námietky, keď síce porušenie princípu prezumpcie neviny konštatovali, avšak nevenovali náležitú pozornosť jeho ostatným námietkam. Nižšie súdy sa nevysporiadali s jeho argumentáciou k neúmernej dĺžke konania, ktorá mala napríklad za následok nemožnosť vykonania dôkazu spočívajúceho vo vypočutí autorky sporného článku, ktorá si (v čase jej vypočutia ako svedka) už nedokázala spomenúť na jednotlivé okolnosti prípadu. Odvolací súd potom nezrejmlil správnosť postupu prvoinštančného súdu pri odmietnutí znaleckého dokazovania a nereagoval na námietku dotýkajúcu sa výšky priznanej čiastky titulom náhrady za nemajetkovú ujmu, ktorá je inak priznávaná vyššie i za omnoho menej závažné zásahy do práva na ochranu osobnosti.

3. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej len „C. s. p.“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však dovolanie tu bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase jeho podania, teda podľa príslušných ustanovení O. s. p. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov C. s. p. o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a 2 C. s. p.), ako aj ďalšieho základného princípu o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

4. Najvyšší súd ako súd, ktorého funkčná príslušnosť na prejednanie dovolania a rozhodnutie o ňom zostala zachovaná i po nadobudnutí účinnosti nových kódexov civilného procesného práva (v tejto súv. por. tiež § 10a ods. 1 O. s. p., § 35 C. s. p. i nedostatok osobitnej úpravy v Civilnom mimosporovom poriadku, teda v zákone č. 161/2015 Z. z.), po zistení, že dovolanie bolo podané včas, aj naň oprávnenou osobou, dospel k záveru, že dovolanie žalobcu smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok prípustný nie je.

5. Dovolaním šlo podľa úpravy procesného práva, účinnej v čase začatia dovolacieho konania v tejto veci, napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudkom odvolacích súdov boli upravené v ustanovení § 238 O. s. p., prípustnosť dovolania bez ohľadu na formu rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodu výskytu tzv. zmätočností väd potom vymedzovalo ustanovenie § 237 O. s. p.

6. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. bolo dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa odseku 2 rovnakého ustanovenia bolo dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci a podľa odseku 3 potom tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

7. Prípustnosť dovolania podľa § 238 O. s. p. tu do úvahy neprichádza. Dovolanie totiž smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval (a vylúčené preto muselo byť i odchylenie sa odvolacím súdom od právneho názoru vysloveného súdom dovolacím - ktorý tu nebol), nešlo tu ani o prípad vyslovenia prípustnosti dovolania vo výroku potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu s poukazom na zásadný právny význam rozhodnutia (kde je rozhodujúcim

faktor pripustenia dovolania a nie polemika na tému, či je správnym názor odvolacieho súdu o nedostatku zásadného právneho významu rozhodnutia a ním determinované neprípustenie dovolania navzdory tomu, že o to účastník žiadal) a napokon ani o prípad potvrdenia rozsudku vyslovujúceho neprijateľnosť zmluvnej podmienky v tzv. spotrebiteľskej veci.

8. S prihliadnutím k úprave z ustanovenia § 242 ods. 1 vety druhej O. s. p., ukladajúcej dovolaciemu súdu povinnosť vždy prihliadať aj na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p. (či už je táto dovolaním namietaná alebo nie), ako aj k obsahu dovolania sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p.

9. Žalobca procesné vady podľa § 237 ods. 1 písm. a/ - e/ a g/ O. s. p. nenamietal a existenciu žiadnej z takýchto väd nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť dovolania tak z týchto ustanovení vyvodiť nemožno.

10. Pokiaľ šlo o vadu i namietanú podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), u tejto rovnako ako u všetkých väd podľa § 237 ods. 1 O. s. p. je jedným zo záverov ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (bez potreby na ňom v tejto konkrétnej veci čokoľvek meniť) aj to, že rozhodujúcim tu nie je názor (subjektívne presvedčenie) dovolateľa, že konanie pred odvolacím súdom, či oboma nižšími súdmi a/alebo jeho výsledok je zaťažené (-ý) niektorou takouto vadou, ale len objektívna skutočnosť (zistenie odvolacieho súdu), že treba usudzovať na výskyt niektorej takejto vady. V prejednávanej veci však o prípad takéhoto zistenia nešlo.

11. V prejednávanej veci malo podľa dovolania tvrdenú zmätočnosťnú vadu založiť to, že odvolací ako aj prvoinštančný súd svoje rozhodnutia dostatočne neodôvodnili (urobili ich nepreskúmateľnými).

12. Vo vzťahu k tejto námietke je potrebné uviesť, že na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

13. Pri vyjdení z tohto stanoviska má dovolací súd za to, že obsah spisu v prejednávanej veci nedáva podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť vyššie citovanej právnej vety. Dovolaním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská účastníkov konania (dnes strán sporu - pozn. najvyššieho súdu) k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolaní i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu.

14. V špecifickom prípade postupu odvolacieho súdu, predpokladaného ustanovením § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. (použitým aj odvolacím súdom v prejednávanej veci napriek výslovnému odvolaniu sa len na odsek a inak bez akejkoľvek zmeny prevzatým i do dnes platného ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. (podľa ktorých 1/ rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne; 2/ ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody), je pritom postačujúcim, ak odvolací súd v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak p o obsahovej stránke zahŕňa aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Dopĺňanie ďalších dôvodov na podporu argumentácie prvoinštančného súdu (zo strany súdu odvolacieho) pritom v tomto prípade nie je pravidlom (ale naopak výnimkou) a spravidla ani nebude možným, ak súd prvej inštancie odvolaciemu súdu (povedané obrazne) vezme vietor z plachiet - tým, že sa v rámci odôvodňovania svojho rozhodnutia, neskôr podrobovaného prieskumu v odvolacom

konaní, sám objektívne uspokojivým spôsobom vyporiada so všetkými relevantnými (právne významnými) argumentmi všetkých účastníkov konania a ani odvolanie neprinesie nič iné, než polemiku s takýmito jeho úvahami. Ak odvolací súd túto možnosť mať bude a rozhodne sa ju aj využiť, z pohľadu možného odňatia účastníkom možnosti konať pred súdom takýmto jeho postupom môže byť významným len to, či sa jeho doplňujúca argumentácia nedostane do takého stretu s argumentáciou prvoinštančného súdu, pri ktorom by už boli namieste úvahy o prekvapivosti záverov odvolacieho súdu alebo iné úvahy o správnosti ním zvoleného postupu. O prípad takéhoto stretu ale v tejto veci nešlo.

15. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie rozsudku je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., primerane platí aj na rozhodnutia vydané v procesnej forme uznesení (§ 167 ods. 2 O. s. p.) a tieto normy sa uplatňujú aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.); odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá (nemusi) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument strany konania, keď z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé len všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

16. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka; ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (čo ale nebol tento prípad).

17. Pokiaľ ide o argument spočívajúci v neúmernej dĺžke konania, ktorá mala za následok znemožnenie vykonania dôkazu výsluchom autorky článku (ktorá si už okolnosti prípadu pre značný časový odstup od jeho publikácie nepamätala), je namieste uviesť, že touto námietkou sa zaoberal už Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí z 3. februára 2016 sp. zn. I. ÚS 397/2015 (teda až po podaní dovolania žalobcom), ktorým vyslovil, že žalobcovo právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom prvoinštančného súdu v predmetnom konaní porušené bolo, pričom vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel. Tým tak odpovedal na žalobcovu námietku ohľadom neprimeranosti trvania konania. K postupu nižších súdov v procese obstarávania si skutkových podkladov pre rozhodnutie a možné nedostatočnosti pri takomto postupe (kam obsahovo patrí aj dovolacia námietka proti nemožnosti vykonania dôkazu v časovom odstupe), však najvyšší súd uvádza, že u neúplnosti ani nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v jeho rozhodovacej praxi považovaný za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (tu por. R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 alebo 7 Cdo 38/2012). Ak aj k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, táto nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p., ale má nanajvýš „len“ charakter tzv. inej vady konania s možným následkom v podobe nesprávneho rozhodnutia vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), zohľadniteľnej len pri prieskume na základe procesne prípustného dovolania.

18. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci konania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.) a nie účastníkov konania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykonal na zistenie skutkového stavu i iné navrhnuté dôkazy, taktiež nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo takýmto

postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (tu opäť por. R 37/1993 a R 125/1999). S práve uvedeným (teda s vyhodnotením potreby opakovania alebo dopĺňania dokazovania odvolacím súdom) ide potom takpovediac ruku v ruku i rozhodnutie sa odvolacieho súdu pre rozhodnutie v konkrétnej veci na pojednávaní alebo mimo neho (v medziach daných ustanovením § 214 O. s. p.).

19. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá (v tejto súv. por. napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

20. Vzhľadom na všetko dosiaľ uvedené preto možno zhrnúť, že v prejednávanej veci prípustnosť dovolania nešlo vyvodiť z ustanovenia § 238 ani § 237 O. s. p. Najvyšší súd preto po prejednaní veci bez pojednávania (§ 443 C. s. p., časť vety pred bodkočiarkou) dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako podanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, odmietol. Pritom - riadiac sa právnou úpravou odvolacieho konania - sa napádaným rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti nezaoberal.

21. Výsledok odvolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zaviniť neprípustným dovolaním žalobca a právo na náhradu trov tohto konania tak vzniklo žalovanej (§ 256 ods. 1 C. s. p.). Podľa § 262 ods. 1 C. s. p. dovolací súd rozhodol len o nároku na náhradu trov odvolacieho konania tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť ich náhradu žalovanej s tým, že výška tejto náhrady bude určená (podľa odseku 2 rovnakého zákonného ustanovenia) súdom prvej inštancie (samostatným uznesením takého súdu).

22. Dovolací súd pritom považuje za potrebné i tu zopakovať, resp. čiastočne doplniť to, čo už bolo vyslovené v jeho uznesení z 23. marca 2017 sp. zn. 6 Cdo 222/2016 a síce, že nepovažuje za správnu takú interpretáciu ustanovenia § 262 ods. 1 (resp. i ods. 2) C. s. p., podľa ktorej má aplikáciu tohto ustanovenia zodpovedať výrok rozhodnutia o trovách konania vyslovujúci, že strana sporu má nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie o trovách konania priznávajúce ich náhradu musí byť totiž vykonateľné (§ 232 ods. 1 C. s. p.). Podľa výslovného znenia ustanovenia § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník) už len o výške náhrady trov konania (a v prípade zastúpenia advokátom podľa § 263 ods. 1 C. s. p. aj o príjimateľovi tejto náhrady). To znamená, že súd prvej inštancie v rozhodnutí podľa § 262 ods. 2 C. s. p. nemôže rozhodnúť o uložení povinnosti jednej sporovej strane zaplatiť náhradu trov konania druhej sporovej strane. Ak by napriek tomu takto rozhodol, prekročil by zákonné splnomocnenie, vyplývajúce mu z § 262 ods. 2 C. s. p., čím by zároveň nerešpektoval článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, a porušil by tak princíp legality ako jeden zo základných princípov právneho štátu. Neprípustnosť takého postupu preto nevyhnutne znamená, že o tom, kto a komu má povinnosť zaplatiť náhradu trov konania (ak samozrejme prichádza do úvahy priznanie ich náhrady), musí rozhodnúť súd rozhodujúci o nároku na náhradu trov podľa § 262 ods. 1 C. s. p. Tomu musí zodpovedať aj formulácia tzv. náhradového výroku, t. j. musí v ňom byť uvedené, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania s tým, že iba o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti.

23. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.